

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

Ho he insinuat moltes vegades, però tan sols com un apunt: sembla que el món giri al revés, ni que sigui des d'un punt de vista purament al·legòric. Pocs dies després d'assabentar-nos que la casa Batlló es posa a la venda amb un preu inicial de 10.000 milions de pessetes, la Prudential Life Insurance Company va fer pública la seva decisió de desprendre's de l'Empire State Building, el gratacel construït l'any 1931 i que, durant quatre dècades, va ostentar el rècord d'ésser l'edifici més alt del món. La Prudential Life demana, en principi, 500 milions de dòlars (5.000 milions de pessetes) per la històrica construcció, que té 102 plantes i 443 metres d'altura.

Ara sí que crec que Barcelona deu ésser una de les ciutats més cares d'Europa, i potser —ves que dic— fins i tot del món. Perquè la casa Batlló és baixeta, però molt atractiva, com aquelles noies que sense ésser altes (que tampoc no és imprescindible) tenen un gran poder de seducció. Però al costat de l'Empire State ni s'afeguraria, quedaria perduda entre la planta baixa i el sisè o setè pis.

I bé, tot i estar plenament d'acord que l'Empire State no és un prodigi de bellesa, cal confessar que com a gratacel té una certa majestat, no n'hi ha pas per vendre-se'l a la desesperada. A més, tot i que no pugui afirmar-ho per falta de coneixements

Operacions d'altura

en la matèria, juraria que el metre quadrat de terreny al cor de Nova York és més car que el de la millor zona del passeig de Gràcia. Que consti que és un jurament qui sap si precipitat, potser cometo un error dels grossos. Però volem dir?

Com a motiu del baix preu a què és ofert l'Empire State Building, s'explica que els compradors no podran disposar de l'edifici fins a l'any 2076. I què? Els anys passen volant i el més probable és que el temps faci pujar el valor de la finca. O, almenys, això és el que ha anat succeint fins ara. Sense comptar que la casa Batlló també es posa a la venda amb uns determinats inconvenients: hi ha uns llogaters amb uns drets que caldrà respectar i que minven les perspectives d'explotació.

Ambdues construccions, a l'hora d'ofert-les a possibles compradors, presenten la curiosa coincidència de donar gairebé per fet que els aspirants a adquirir-les seran els japonesos. A nosaltres ens pot deixar perplexos, però per als americans és el capítol d'una lliçó inoblidable.

Ells, que estaven tan acostumats a comprar castells a Escòcia i claustres a Catalunya, i que se'ls emportaven peça a peça per tornar-los a muntar als Estats Units, ara passen pel tràngol

d'haver de cedir els seus símbols d'identitat a uns ex-enemics als quals van derrotar en una gran guerra. Tanmateix, tenen un probable consol: no se'ls emportaran pedres, ni bigues ni peces de ciment armat, perquè els japonesos tenen poc espai per a bastir-hi francesilles històrico-urbanístiques d'importació. Penso que ho deixaran tot al lloc on es troba cada cosa i ells hi aniran de visita, en grups compactes de turistes-propietaris. Espero que nosaltres també gaudirem d'un tracte semblant.

Tot això, de moment, són càbales. Però hi ha un fet significatiu: quan es tracta de projectar grans operacions de compra-venda, quan no ve d'uns quants milers de milions de la moneda que sigui, els primers amb qui es pensa com a clients són els japonesos.

De tot plegat, en queda una certa angúnia. Els japonesos tenen idees molt peculiars sobre la vida i la mort. Tant de bo que no s'estenguí entre ells aquest propòsit de l'acabament nipó que ha disposat que, quan es mori, l'incinerin junt amb els Van Gogh que posseeix. Si això es convertia en costum, moda o tradició, l'Empire State Building podria acabar com *El colós en flames*, amb gran risc de vides i d'hisendes.

Pere Caldes